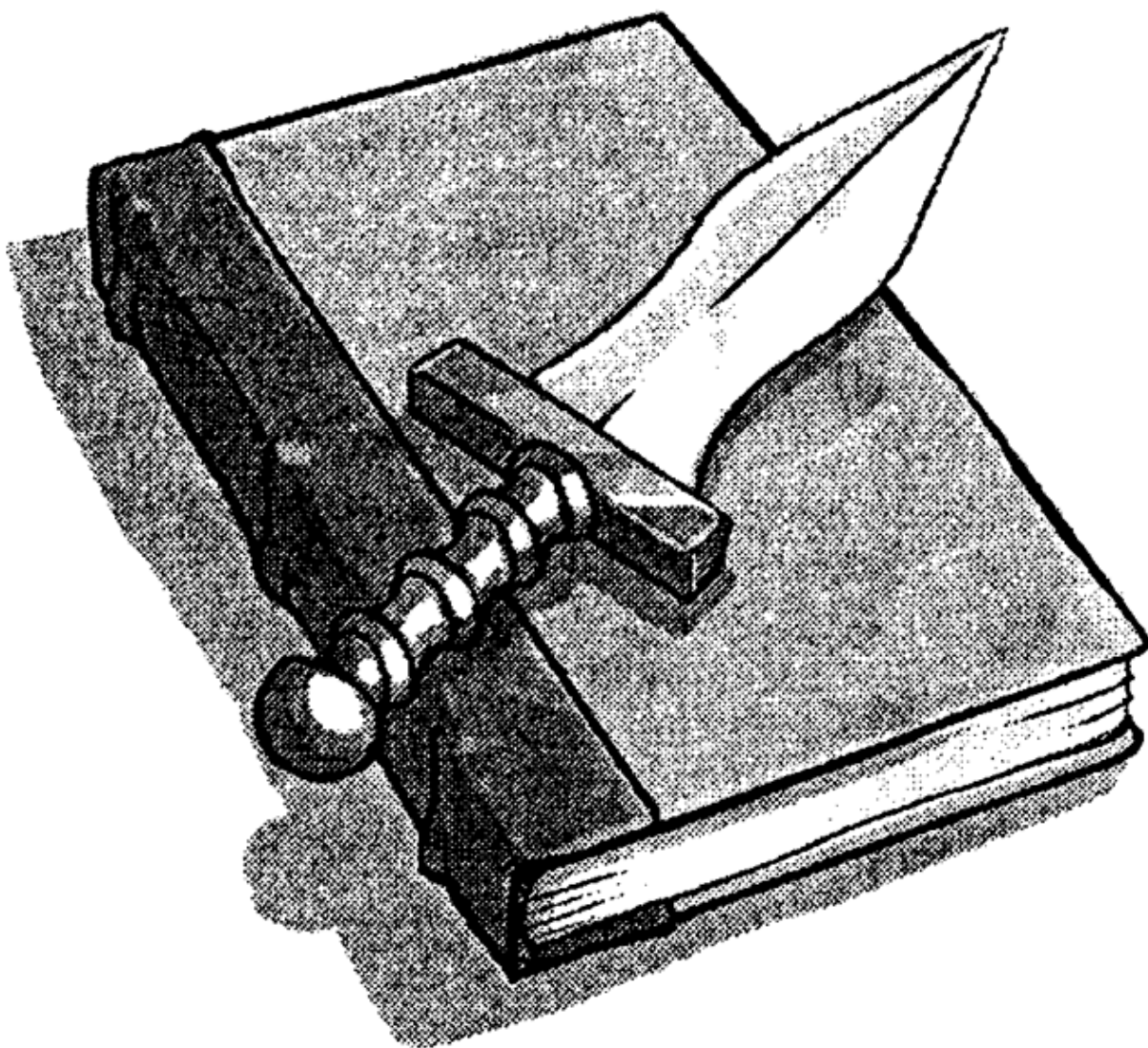

РИК РИЪРДЪН ДНЕВНИКЪТ НА ЛЮК КАСТЕЛАН

Част 0 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2012

chitanka.info

Казвам се Люк.

Ако трябва да съм честен, не знам дали ще мога да си водя дневник редовно. Животът ми е доста объркан. Обещах на стареца, че ще опитам. А след всичко станало днес си мисля, че му го дължа.

Ръцете ми треперят, докато седя на пост. Не мога да прогоня ужасните видения от ума си. Имам няколко часа, преди момичетата да се събудят. Може би, ако запиша историята, ще мога да я оставя зад гърба си.

Предполагам, че трябва да започна с това как срещнахме вълшебната коза.

Вече три дни преследвахме козата през Вирджиния. Талия и аз. Не съм сигурен защо го правехме. На мен козата не ми изглеждаше кой знае колко специална, но Талия бе по-развълнувана от всякога. Не бях я виждал такава преди. Бе убедена, че козата е знак, пратен от баща ѝ, Зевс. И да, баща ѝ е гръцки бог. Моят също. Ние сме полубогове. Герои. И ако смятате, че това звучи яко, пак си помислете. Полубоговете действат като магнит на чудовищата, а всички ужасии от гръцките митове — харпиите, фуриите и горгоните — все още съществуват и могат да подушат всеки герой от километри. Именно затова Талия и аз бягаме през цялото време. Нашите свръхмогъщи родители дори не искат да говорят с нас, камо ли да ни помогнат. Защо? Ако се опитам да ви го обясня, ще изпиша целия дневник, затова ще продължа нататък.

Така или иначе, козата се появяваше на различни места, но винаги оставаше в далечината. Когато успеехме да я приближим, тя изчезваше и се озоваваше още по-надалеч, сякаш ни водеше нанякъде.

Ако зависеше от мен, щях да я зарежа. Талия не искаше да ми обясни защо трябва да я следваме, но двамата бяхме преживели много приключения и можех да се доверя на преценката ѝ. Затова последвахме козата.

По-рано тази сутрин пристигнахме в Ричмънд. Минахме по един тесен мост, над една ленива зеленикава река, през един горист парк и пред гробището на героите от Гражданската война. Докато приближавахме центъра на града, трябваше да минем през няколко спокойни квартала от близко разположени една до друга червени тухлени къщи. Пред къщите имаше бели веранди и малки дворове.

Представих си нормалните семейства, живеещи в тези уютни къщички. Чудех се какво ли е усещането да имаш дом, да знаеш кога е следващото ти ядене, да не се безпокоиш всеки ден за това, че можеш да свършиш в търбуха на някое чудовище. Бягам от чудовищата, откакто навърших девет години, и почти съм забравил усещането да спиш в истинско легло.

След още километър и половина път чувствах краката си така, все едно се бяха стопили в обувките ми. Надявах се да намерим място, където да си починем и евентуално да хапнем.

Но вместо това намерихме козата.

Улиците, по които вървахме, ни изведоха в голям, кръгъл парк. От всички страни имаше червени тухлени имения, а в центъра на кръга, върху бял мраморен пиедестал, висок около шест метра, стоеше бронзов ездач. В основата на монумента кротко си пасеше козата.

— Скрый се! — каза Талия и ме издърпа зад една леха розови храсти.

— Но това е само една коза — отвърнах за около милионен път. — Защо...

— Специална е — настоя Талия. — Това е едно от свещените животни на баща ми. Казва се Амалтея.

Досега не бе споменавала името на козата. Замислих се защо звучи толкова нервно.

Талия не се плашеше лесно. Бе само на дванайсет, с две години по-млада от мен, но гарантирам, че ако я бяхте видели да върви по улицата към вас, щяхте да ѝ сторите път. Бе обута в черни кожени ботуши и черни джинси, наметната с парцаливо кожено яке, накичено с пънкарски значки. Косата ѝ бе тъмна и рошава като козината на звяр. Очите ѝ бяха сини, пронизващи и сякаш винаги преценяваха колко време ще ѝ отнеме да ви набие.

Щом нещо я бе уплашило, трябваше да го приема сериозно.

— Виждала ли си тази коза и преди? — попитах аз.

Тя кимна с нежелание.

— В Лос Анджелис, в нощта, в която избягах. Амалтея ме изведе извън града. И по-късно, в нощта, в която те срещнах... тя ме отведе при теб.

Погледнах Талия. Доколкото знаех, срещата ни беше инцидентна. Буквално се сблъскахме в една драконова пещера до Чарлстън и обединихме сили, за да оцелеем. Досега Талия не бе споменавала нищо за никаква коза.

А що се отнася до предишния ѝ живот в Лос Анджелис, Талия не обичаше да си спомня за него, а аз я уважавах достатъчно, че да не любопитствам. Знаех, че майка ѝ се бе влюбила в Зевс, който в крайна сметка я зарязал, какъвто бе обичаят при боговете. Майка ѝ закъсала, пропила се и започнала да прави странни неща. Не знаех детайлите, но накрая Талия избягала.

С други думи, миналото ѝ бе доста подобно на моето.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Люк, когато Амалтея се яви на някого, значи нещо важно предстои да се случи. Нещо *опасно*. Тя действа като предупреждение от Зевс. Или като водач.

— Към какво?

— Не знам, но виж — Талия посочи другата страна на улицата. — Този път не изчезва. Сигурно сме близо до мястото, където иска да ни отведе.

Талия бе права. Козата си стоеше на по-малко от стотина метра от нас и щастливо си пасеше в основата на монумента.

Не бях експерт по преживните животни, но след като я приближихме, Амалтея наистина ми се видя *странна*. Рогата ѝ бяха извити като на овен, но имаше виме като обикновена козичка. А рунтавата ѝ козина... сякаш блестеше като неонов надпис. Това я правеше да изглежда някак си като призрак.

Няколко коли минаха по кръговото движение, но никой не забеляза радиоактивната коза. Това не ме изненада. Съществува някакъв магически камуфлаж, който пречи на смъртните да видят истинския облик на чудовищата и боговете. Талия и аз не знаехме как се казва тази сила, нито как работи, но едно бе сигурно — тя беше доста могъща. Смъртните вероятно виждаха козата като бездомно куче. А може би изобщо не я виждаха.

Талия ме хвана за китката.

— Хайде! Нека опитаме да я заговорим.

Тя ме измъкна от розовите храсти и ме задърпа по улицата. Не възразих. Когато на Талия ѝ щукнеше нещо, трябваше да я послушаш. Знаеше как да получава това, което иска.

Освен това не можех да я оставя сама. Талия ми бе спасявала живота десетки пъти. Тя бе единственият ми приятел. Преди да я срещна, бях пътувал години наред, самотен и нещастен. Понякога се сприятелявах с някой смъртен, но когато им кажех истината за себе си, те не ме разбираха. Признавах им, че съм син на Хермес, безсмъртния пратеник на боговете, обут с крилати сандали. Обяснявах им, че чудовищата и гръцките богове са истински и живеят в нашия свят. Тогава смъртният ми приятел казваше:

— Това е много яко! Ще ми се и аз да бях полубог! — все едно става дума за игра. Накрая винаги си тръгвах.

Талия обаче ме разбираше. Тя беше като мен. Сега, след като я намерих, нямаше да я оставя. Никога. Щом искаше да вървим по петите на вълшебна светеща коза, добре.

Нищо че имах лошо предчувствие.

Приблжихме статуята. Козата не ни обърна никакво внимание. Тя дъвчеше някаква трева, а след това удари рогата си в основата на мраморния монумент. Върху него имаше бронзов надпис, който гласеше: „Робърт Е. Лий“^[1]. Не знам много история, но бях сигурен, че Лий е някакъв генерал, изгубил война. Това не ми се видя като добра поличба.

Талия коленичи до животното.

— Амалтея?

Козата се обърна към нея. Имаше тъжни кехлибарени очи и бронзова яка около врата си. Тялото ѝ излъчваше бледа бяла светлина, но това, което привлече вниманието ми, бе вимето ѝ. Върху всяка от цицките бяха изписани гръцки букви, като татуировки. Аз можех да разчитам някои думи на старогръцки — мисля, че това е естествена способност на полубоговете. Надписите върху цицките гласяха: „Нектар“, „Мляко“, „Вода“, „Пепси“, „Натисни тук за лед“, „Диетична «Маунтин Дю»“^[2].

Надявах се да не съм разчел надписите правилно.

Талия погледна козата в очите.

— Амалтея, какво искаш да сторя? Баща ми ли те изпрати?

Козата ме погледна. Изглеждаше намусена, все едно съм се намесил в личен разговор.

Направих крачка назад и потиснах желанието си да грабна оръжието. Кое то, между другото, беше стик за голф. Смейте се на воля. Някога имах меч от божествен бронз, смъртоносен за чудовищата, но той падна в киселина и се стопи (дълга история). Сега имах само стика за голф, който носех на гръб. Не беше много епично. Ако козата тръгнеше да ни напада, щях да съм в беда.

Прокашлях се.

— Талия, сигурна ли си, че тази коза е пратена от баща ти?

— Тя е безсмъртна — отговори Талия. — Когато Зевс се родил, майка му Рея го скрила в пещера...

— Понеже Кронос искал да го изяде? — Бях чувал тази история някъде. Старият цар на титаните поглъщал децата си живи.

Талия кимна.

— Точно така. Тогава тази коза, Амалтея, се погрижила за него, докато той бил още в пелени. Отгледала го.

— Значи е бозал диетична „Маунтин Дю“.

— Моля? — намръщи се Талия.

— Прочети надписите на цицките — отвърнах. — Козата има пет вкуса, плюс лед.

— Беее! — каза Амалтея.

Талия потупа животното по главата.

— Всичко е наред. Той не искаше да те обиди. Защо ни доведе тук, Амалтея? Къде искаш да отидем?

Козата чукна монумента с рога си. Над нас долетя звукът от скърцащ метал. Погледнах нагоре и видях, че бронзовият генерал Лий е помръднал дясната си ръка.

Едва не се скрих зад Амалтея. Талия и аз бяхме срещали магически статуи. Те се наричаха автоматони и бяха, меко казано, опасни. Нямах никакво желание да се бия с Робърт Е. Лий, както бях въоръжен само със стик за голф.

Но за щастие, статуята не ни нападна, а просто посочи към другата страна на улицата.

Погледнах нервно към Талия.

— За какво става дума?

Тя кимна натам, накъдето бе посочил генералът.

От другата страна на кръговото движение имаше червено имение, обрасло с бръшлян. От едната му страна растяха огромни дъбови дървета, покрити с испански мъх. Прозорците на къщата бяха разбити и тъмни. Напукани мраморни колони ограждаха предната веранда. Вратата бе боядисана в черно като въглен. Дори на фона на ярката слънчева утрин, мястото изглеждаше мрачно и зловещо — като призрачната къща от снимките на „Отнесени от вихъра“^[3].

Устата ми пресъхна.

— Козата иска да отидем там?

— Бее! — Амалтея наклони глава, все едно кимаше.

Талия докосна извитите ѝ рога.

— Благодаря ти, Амалтея. Мисля, че ти вярвам.

Нямах представа защо, тъй като Талия изглеждаше много уплашена.

Козата ме притесняваше не само защото предлагаше продукти на „Пепси“. Нещо смущаваше подсъзнанието ми. Сякаш бях чувал друга история за козата на Зевс, нещо, свързано с блестящата козина...

Внезапно мъглата се стъсти и се завихри около Амалтея. Тя бе скрита от миниатюрен буреносен облак, по който пробягваха светкавици. Когато мъглата се разсея, козата беше изчезнала.

Дори не си бях взел лед.

Погледнах през улицата, към порутената къща. Обраслите в мъх дървета от едната ѝ страна приличаха на ноктести лапи, готови да ни сграбчат.

— Сигурна ли си, че трябва да идем там? — попитах Талия.

Тя се обърна към мен.

— Досега Амалтея ме е насочвала винаги към хубави неща. Последния път, когато се яви, ме отведе при теб.

Комплиментът стопли душата ми като чаша горещ шоколад. В това отношение бях голям лигльо. С едно премигване на сините си очи или пък с мила дума Талия можеше да ме накара да сторя всичко. Но не можех да не се запитам дали в Чарлстън козата я бе отвела при мен... или при дракона?

Въздъхнах.

— Хубаво. Призрачно имение, идваме!

* * *

Медното чукало за вратата бе оформено като лицето на горгоната Медуза, което бе лоша поличба. Дъските на верандата скърцаха под краката ни. Капаците на прозорците се разпадаха, а стъклото бе мръсно и покрито с тъмни завеси от другата страна, така че не можехме да видим какво има вътре.

Талия почука.

Отговор не последва.

Тя завъртя дръжката на вратата, но беше заключено. Надявах се, че ще се откаже. Вместо това обаче тя се обърна към мен.

— Можеш ли да направиш твоя номер?

— Мразя да правя моя номер — скръцнах със зъби аз.

Макар че никога не бях срещал баща си и нямах желание да го правя, притежавах някои от талантите му. Освен че работеше като вестоносец на боговете, Хермес покровителстваше търговците, което обясняваше защо ми върви с парите, и пътешествениците, което обясняваше защо божественият негодник бе изоставил мама и не се бе върнал никога. Освен това той беше и бог на крадците. През живота си на безсмъртен беше крал най-различни неща — кравите на Аполон, красиви жени, портфейли, разсъдъка на мама и шанса ми за нормален живот.

Надявам се да не ви звучи кисело.

Така или иначе, заради божествената му дарба да краде и аз имах способности, с които не се гордеех особено.

Поставих ръка върху дръжката на резето, съсредоточих се и почувствах вътрешните механизми, които го контролираха. С едно изщракване резето се дръпна назад. Ключалката бе дори по-лесна. Почуках по нея, завъртях я и вратата се отвори.

— Това е много яко — промърмори Талия, макар да бе виждала как го правя доста пъти.

От коридора се носеше кисела и някак зловеща миризма, подобна на издиханията на умиращ. Въпреки това Талия влезе навътре. Нямах голям избор, освен да я последвам.

Озовахме се в старомодна бална зала. Високо над нас блещукаше полилей, направен от късчета божествен бронз — върхове на стрели, части от брони и счупени дръжки на мечове. Всички те хвърляха болнаво зеленикаво сияние, което осветяваше стаята. От нея тръгваха два коридора — един наляво и един надясно. Тежки завеси бяха спуснати над прозорците, а до вътрешната стена се виеше стълбище.

Някога мястото сигурно бе изглеждало впечатляващо, по сега бе запуснато. По шахматния мраморен под имаше петна от кал и някаква червена течност, за която се надявах, че е кетчуп. В единия край имаше изтърбушен диван. В основата на стълбището бяха струпани дрипи, консервени кутии и кости.

Човешки кости.

Талия извади оръжието от колана си. Металният цилиндър приличаше на сълзотворен спрей, но щом Талия го натиснеше, се разширяваше в дълго копие с връх от божествен бронз.

Аз сграбчих стика си за голф, което не беше толкова приятно.
Отворих уста да кажа:

— Може би не е добра идея да...

Когато вратата се затръшна зад гърба ни.

Стрелнах се към нея и опитах да я отворя. Без резултат.

Допрях ръка до ключалката и пожелах вратата да се отвори. Този път не се случи нищо.

— Това е някаква магия — казах. — В капан сме.

Талия изтича до най-близкия прозорец. Опита се да дръпне завесите, но тежкият плат се уви около ръцете ѝ.

— Люк! — извика тя.

Завесите се превърнаха в потоци мазна течност, подобни на огромни черни езици. Те се оплетоха около ръцете ѝ и покриха копието. Почувствах как сърцето ми се качва в гърлото, но се спуснах към завесите и ги ударих със стика за голф.

Слузта потръпна и се превърна пак в плат за достатъчно дълго време, че да измъкна Талия. Копието ѝ падна на пода.

Издърпах я назад, а завесите отново се трансформираха в слуз и се опитаха да я хванат. Мазните потоци се стрелнаха във въздуха. За щастие, те явно бяха закрепени към корнизите и след няколко неуспешни опита да я хванат, отново се превърнаха в завеси.

Талия потръпна в ръцете ми. Копието ѝ лежеше наблизко и пушеше, все едно е било потопено в киселина.

Тя вдигна ръце. По кожата ѝ имаше мехури и от нея излизаше пара. Лицето ѝ пребледня, все едно изпадаше в шок.

— Дръж се! — Спуснах я на земята и се разрових в чантата си. — Дръж се, Талия. Взех го!

Най-накрая намерих бутилката с нектар. Напитката на боговете можеше да излекува почти всяка рана, но шишето бе полупразно. Излях съдържанието върху ръцете на Талия и парата се разнесе. Мехурите избледняха.

— Ще се справиш — казах ѝ. — Само си почини.

— Не... ние не можем — гласът ѝ трепеше, но тя успя да се изправи. Погледна към завесата със смесица от ужас и погнуса.

— Ако всички прозорци са така и вратата е заключена...

— Ще намерим друг път за навън.

Не ми се струваше за уместно да ѝ напомням точно сега, че нямаше да сме тук, ако не бе глупавата ѝ коза.

Пресметнах наум какво ни остава да направим — или да тръгнем по стълбите нагоре, или по някой от тъмните коридори. Хвърлих бегъл поглед към левия коридор. Различих две червени светлилки, които грееха долу до пода. Нощни лампи, може би.

Тогава светлинките помръднаха. Те се залюляха нагоре и надолу, светнаха по-ярко и приближиха. Чух ръмжене, от което косата ми настръхна.

Талия изохка.

— Люк, виж...

Тя посочи към другия коридор. Още две червени очи пи гледаха от сенките. От двата коридора се чу странно кухо тракане, все едно някой играеше с кастанети.

— Стълбите ми изглеждат примамливо.

Като по сигнал някъде над нас долетя мъжки глас:

— Да, насам!

Гласът звучеше натежал от мъка, все едно даваше насоки на погребение.

— Кой си ти? — извиках.

— Побързай — чу се отново гласът, но не звучеше особено развълнуван.

Вдясно от мен същият глас повтори:

— Побързай!

Трак, трак, трак.

Бях повече от изненадан. Гласът сякаш идваше от нещото в коридора — нещото с яркочервени очи. Но как можеше един глас да идва от две различни места?

Тогава същият глас извика отляво.

— Побързай!

Трак, трак, трак.

Не искам да оставате с погрешно впечатление. Вече бях срещал много страшни неща — огнедишащи кучета, гигантски скорпиони, дракони. Да не споменавам за черните слузести драперии. Но нещо в тези гласове, ехтящи около нас, в тези очи, приближаващи и от двете посоки, и в странното тракане ме накара да се почувствам като елен, обграден от вълци. Всеки мускул в тялото ми се напрегна.

Инстинктите ми нашепваха: „Бягай!“.

Хванах Талия за ръката и се стрелнах нагоре по стълбите.

— Люк!

— Хайде!

— Ами ако това е друг капан?

— Нямаме избор!

Затичах се нагоре по стълбите, влачейки Талия със себе си. Знаех, че е права. Може би приближавахме към смъртта си. Знаех обаче и че трябва да избягаме от онези неща долу.

Страх ме беше да погледна назад, но чувах как създанията приближават с тропот по мраморния под, съскайки като диви котки. *Какво*, в името на Хадес, бяха те?

След като изкатерихме стъпалата, се стрелнахме в друг коридор. По стените имаше свещи, които караха вратите от двете ни страни да изглеждат така, все едно танцуват. Прескочих една купчина кости и без да искам, ритнах човешки череп. Някъде пред нас гласът на мъжа долетя отново.

— Насам!

Звучеше по-изнервен от преди.

— Последната врата вляво! Побързай!

Съществата зад нас повториха думите му като ехо:

— Вляво! Побързай!

Съществата може би само имитираха гласа му като папагали. А може би гласът пред нас също принадлежеше на чудовище. Така или иначе, нещо в говора на човека ми се стори истинско. Звучеше самотен и нещастен, сякаш беше заложник.

— Трябва да му помогнем! — заяви Талия, все едно четеше мислите ми.

— Аха — съгласих се.

Затичахме се напред. Коридорът изглеждаше още по-запуснат — тапетите се белеха като кора на дърво, а свещниците по стената бяха разбити на части. Килимът бе разкъсан и навсякъде имаше кости. От последната врата вляво се процеждаше светлинка.

Зад нас конският тропот се засили.

Стигнахме вратата, засилих се към нея, но тя се отвори сама. Талия и аз влязохме вътре и паднахме по очи на килима.

Вратата се затръшна.

Създанията навън изръмжаха вбесени и започнаха да драцят по стените.

— Здравейте — каза човешкият глас, вече много по-близо. — Толкова съжалявам.

Виеше ми се свят. Стори ми се, че гласът му долетя отляво, но когато погледнах нагоре, видях, че е застанал вдясно от нас.

Носеше ботуши от змийска кожа и зеленикавокафяв костюм, който може би бе направен от същия материал. Беше висок и мършав, със сива коса, почти толкова рошава, колкото тази на Талия. Изглеждаше като много стар и болен Айнщайн, облякъл се по последния писък на модата.

Раменете му бяха увиснали, а под тъжните му зелени очи имаше торбички. Някога може и да е бил красив, но сега кожата на лицето му висеше, все едно някой е изпуснал въздуха от него.

Стаята му бе подредена като студио. За разлика от останалата част на къщата, тя беше в сравнително добро състояние. До далечната стена имаше легло, бюро с компютър и прозорец, покрит с тъмни завеси, подобно на тези на долния етаж. До дясната стена имаше рафт с книги, малка кухня и две врати — едната водеща към банята, а другата към голям кабинет.

— Люк... — каза Талия и посочи наляво. Сърцето ми едва не изскочи от гърдите.

В лявата страна на стаята имаше решетки като на килия. А зад тях бе най-страшното животно, което бях виждал някога. Постланият с чакъл под бе осеян с кости и останки от броня, а напред-назад крачеше звяр с тяло на лъв и ръждива козина. Вместо лапи имаше копита като на кон, а опашката му шибаше насам-натам като камшик. Главата му бе на ужасяващ хибрид между вълк и кон — със заострени уши, издължена муцуна и черни бърни, които наподобяваха човешки.

Чудовището изръмжа. За миг помислих, че носи предпазител за устата, като тези, които захапваха боксьорите. Вместо зъби имаше две солидни кости, оформени като подкови. Когато щракна с тях, те нададоха познатия ми от долния етаж зловец звук.

Трак, трак, трак.

Чудовището ме погледна с блестящите си червени очи. Слюнка потече от странните костеливи израстъци в устата му. Искях да побягна,

но нямаше накъде. Все още чувах и останалите животни. Бяха поне две и ръмжаха в коридора.

Талия ми помогна да се изправа на крака. Хванах я за ръката и се обърнах към стареца.

— Кой сте вие? — попитах аз. — И какво е това нещо в клетката?

Старецът направи гримаса. Изражението му бе толкова нещастно, че за момент помислих, че ще заплаче. Той отвори уста, но когато заговори, думите не излязоха от нея. Като в някакъв зловещ фокус на вентролог, вместо него със старчески глас заговори чудовището.

— Аз съм Холсиън Грийн. Ужасно съжалявам, но *вие* сте в клетка. Бяхте примамени тук, за да умрете.

* * *

Бяхме оставили копието на Талия долу и имахме само едно оръжие — стика ми за голф. Аз го размахам към стареца, но той не предприе нищо заплашително. Изглеждаше толкова нещастен и отчаян, че не можех да накарам себе си да го ударя.

— По-добре е да обясните — заекнах аз. — Защо... как... какво...?

Сами виждате, че имам дар слово.

Зад решетките звярът затрака с костеливите си челюсти.

— Разбирам объркването ви — отвърна той с гласа на стареца. Съчувственият тон не отговаряше на кръвожадния му поглед.

— Съществото, което виждате тук, е левкрота. То има способността да имитира човешки глас. Така примамва жертвите си.

Гледах ту човека, ту чудовището.

— Но... гласът е вашият. Имам предвид, че чувам какво ми говори *типът* в змийска кожа, нали?

— Точно така — въздъхна левкротата. — Аз съм, както се изрази, типът в змийска кожа. Това е проклятието ми. Казвам се Холсиън Грийн и съм син на Аполон.

Талия залитна назад.

— Вие сте *полубог*? Но как? Толкова сте...

— Стар? — попита левкротата. Холсиън Грийн се загледа в старческите си ръце, сякаш не вярваше, че са негови. — Да, така е.

Разбирах изненадата на Талия. По време на пътешествията си бяхме срещали други полубогове. Някои бяха дружелюбни, а други не. Всички те обаче бяха деца като нас. Животът на героите бе толкова опасен, че с Талия осъзнахме, че едва ли някой от нас доживява зряла възраст.

Холсиън Грийн обаче ми се струваше *древен*. Беше поне на шейсет години.

— От колко време живеете тук? — попитах аз.

Холсиън сви рамене. Чудовището заговори от негово име.

— Вече и аз не знам. Десетилетия? Понеже баща ми е бог на прорицателите, аз бях роден с проклятието да виждам бъдещето. Аполон настояваше да не го разкривам никому, но веднъж, преди много години... просто не можах да си замълча. Видях младо момиче, което бе обречено да загине в инцидент. Разкрих й бъдещето и тя се спаси.

Опитах се да гледам стареца, но бе трудно да не хвърлям поглед към устата на чудовището, към черните бърни, към олигавените костеливи челюсти...

— Не разбирам — постарях се да погледна Холсиън в очите. — Сторили сте нещо хубаво. Защо то е ядосало боговете?

— Те мразят, когато смъртните се намесват в делата на съдбата — отвърна левкротата. — Татко ме прокълна. Принуди ме да нося тези дрехи, направени от кожата на Питон, змея, охранявал някога оракула в Делфи, за да не забравям, че аз не съм оракул. След това боговете изпратиха левкротите да ме пазят. Те обикновено само имитират човешката реч, но тези са свързани с мислите ми. Говорят вместо мен. Държат ме жив, като примамка, за да приканвам други герои. Така Аполон ми напомня, че гласът ми само ще води другите до смъртта. Завинаги.

Усетих ръждивия вкус на гняв в устата си. Вече знаех, ме боговете могат да бъдат жестоки. Моят смотан баща ме бе зарязал преди четиринайсет години. Но проклятието на Холсиън Грийн бе нещо *по-лошо*. То беше зло.

— Трябва да се бориш с тях — казах. — Не заслужаваш това. Избягай. Убий чудовищата. Ние ще ти помогнем.

— Той е прав — рече Талия. — Казва се Люк, между другото. Аз съм Талия. Преборили сме много чудовища. Трябва да има нещо, което можем да направим, Холсиън.

— Наричайте ме Хол — каза левкротата, но старецът поклати глава. — Вие не разбирате. Не сте първите, които идват тук. Всички герои в началото са изпълнени с надежда. Понякога се опитвам да им помогна. Но никога не става нищо. Прозорците се охраняват от смъртоносни завеси...

— Забелязах — промърмори Талия.

— А вратата е омагьосана с могъщо заклинание. Пуска ви да влезете, но не и да излезете.

— Ще видим тази работа. — Обърнах се и докоснах с ръка ключалката. Съсредоточих се, докато от врата ми не закапа пот, но нищо не се случи. Силите ми бяха безполезни тук.

— Казах ви — отбеляза тъжно левкротата. — Никой от нас не може да излезе. Битката с чудовищата е безнадеждна. Те не могат да бъдат ранени от никой метал, познат на хората.

За да докаже тезата си, старецът отметна краищата на змийската си жилетка и измъкна от колана си кинжал. Той оголи зловещото острие от божествен бронз и приближи клетката на звяра.

Левкротата му изръмжа. Хол мушна с ножа през решетките и удари звяра право по главата. Божественият бронз обикновено убиваше чудовищата с един удар. Но сега острието само отскочи от муцуната на левкротата, без да остави и следа по нея. Тя ритна с копита по решетките и Хол отстъпи назад.

— Виждате ли? — проговори чудовището вместо Хол.

— Значи се предавате просто така? — попита Талия. — Помогнахте на чудовищата, а сега ще ги изчакате да ни убият?

Хол прибра кинжала си.

— Съжалявам, миличка, но нямам голям избор. Самият аз също съм хванат в капан. Ако не им помагам, чудовищата ме оставят да гладувам. Те можеха да ви убият веднага щом влязохте в къщата, но ме използваша, за да ви подмамня тук, горе. Позволяват ми да имам компания за известно време. Това облекчава самотата ми. А после... чудовищата обичат да ядат по залез. Днес слънцето ще залезе в 7,03 вечерта.

Той посочи към електронния часовник на бюрото си, които показваше, че е 10,34 сутринта.

— След като си отидете... ще се нахраня с това, което носите.

Той погледна гладно към раницата ми. Усетих как ме побиват тръпки.

— Вие не сте по-добър от чудовищата — казах аз.

Старецът направи гримаса, но на мен не ми пукаше дали съм наранил чувствата му. В раницата си имах два сникърса, сандвич с шунка, манерка с вода и празна бутилка от нектар. Не исках да умра заради тях.

— Прави сте да ме мразите — каза левкротата с гласа на Хол. — Но и да исках, не мога да ви спася. По залез-слънце решетките ще се вдигнат. Чудовищата ще ви отнесат и изядат. Няма как да им се изплъзнете.

В килията на чудовището една плоча на стената се отпори. Преди не я бях видял. Очевидно водеше към друга стая. Още две левкроти влязоха в клетката. И трите ме загледаха с блестящите си червени очи, а костеливите им челюсти затракаха гладно.

Стана ми чудно как чудовищата успяват да се хранят с тези странни усти. Сякаш за да отговори на въпроса ми, едната левкрота захапа старо парче броня. Нагръдникът от божествен бронз изглеждаше достатъчно дебел, за да спре удар на копие, но левкротата го стисна със зъби като и менгеме и отхапа едно оформено като подкова парче.

— Както виждате — каза друга левкрота, отново с гласа ма Хол, — тези чудовища са удивително силни.

Почувствах краката си като спагети. Пръстите на Талия се вкопчиха в ръката ми.

— Изгони ги — помоли се тя. — Хол, можеш ли да ги накараш да се махнат?

Старецът се намръщи, а първото чудовище каза:

— Ако го сторя, няма да можем да говорим.

Второто чудовище продължи:

— Освен това всички идеи за бягство вече са били изпробвани.

Третото чудовище завърши:

— Няма полза от тайни разговори.

Талия започна да крачи напред-назад, неспокойна като чудовищата.

— Те разбират ли какво си говорим? Знаят ли значението на думите, или просто ги повтарят?

Първата левкрота изцвили шумно, след което изимитира гласа на Талия:

— Разбират ли какво си говорим?

Стомахът ми се преобърна. Чудовището бе наподобило гласа на Талия перфектно. Ако повикаше за помощ с този глас в мрака, щях да се затичам право към него.

Второто чудовище заговори от името на Хол:

— Създанията са интелигентни, кажи-речи, колкото кучета. Разбират емоциите и разпознават няколко прости фрази. Могат да подмамват жертвите си, викайки „Помощ!“. Не съм сигурен обаче до каква степен разбират човешката реч. Но това няма значение. Няма начин да ги заблудите.

— Разкарай ги — рекох. — Имаш компютър. Каквото имаш да ни казваш, ще го пишеш. Ако ще умираме по залез, не искам тези създания да ме зяпат цял ден.

Хол се поколеба. След това се обърна към чудовищата и ги загледа мълчаливо. След няколко мига левкротите изръмжаха и излязоха от клетката. Плочата се затвори зад гърбовете им.

Той ме погледна и разпери ръце, сякаш се извинява или се готви да попита нещо.

— Люк — попита нервно Талия, — нали имаш план?

— Още нямам — признах аз. — Но ще е добре да измисля нещо преди залез.

* * *

Странно бе да стоиш в очакване на смъртта си. Обикновено, когато Талия и аз се борехме с чудовища, имахме около две секунди на разположение, за да измислим някакъв план. Заплахата бе непосредствена. Или умираш, или печелиш. Но сега имахме цял ден, в който нямахме какво да правим, със знанието, че по залез решетките ще се вдигнат и ще бъдем стъпкани или разкъсани от неуязвими чудовища. А след това Холсиън Грийн щеше да ми изяде сникърсите.

Очакването бе почти по-лошо от директна атака.

Част от мен бе изкушена от мисълта да пребия старчето със стика за голф и да нахраня с него завесите. Така поне нямаше да има

възможност да подмамва повече герои, с които да храни чудовищата. Но някак си не можех да го направя. Хол бе толкова крехък и жалък. Освен това проклятието не бе по негова вина. Той бе прекарал в тази стая последните десетилетия, а оцеляването и дори гласът му зависеха от кръвожадни изчадия. Бе принуден да гледа как другите полубогове умират и всичко това само защото бе спасил живота на едно момиче.

Що за справедливост бе това?

Все още бях ядосан на Хол, задето ни бе подмамил тук, но можех да разбера защо беше изгубил всякаква надежда след всичките тези години. Ако някой заслужаваше да го ударят по главата със стик за голф, това беше Аполон и всички останали безделници от Олимп.

Прегледахме съдържанието на затворническия апартамент. На книжните рафтове можеше да се намери всичко — от древна история до трилъри.

„Може да прочетете каквото поискате — написа Хол на компютъра. — Само ви моля да не пипате дневника. Личен е.“

И той постави ръка върху една захабена стара книга със зелена подвързия, която стоеше до клавиатурата му.

— Няма проблем — отвърнах. Съмнявах се, че можем да намерим нещо полезно в книгите и не мислех, че дневникът на Хол е особено интересен. Все пак той бе прекарал по-голямата част от живота си в тази стая.

Той ни показва, че компютърът има интернет. Страхотно. Можехме да си поръчаме пица и да гледаме как чудовищата изяждат разносвача ѝ. Нямаше да ни свърши голяма работа. Предполагам, че можехме да пратим имейл за помощ на някого, само дето нямаше на кого. А и аз никога не ползвах мейл. С Талия дори няхаме телефони. Открихме по трудния начин, че съвременната технология, използвана от героите, примамва чудовищата така, както кръвта привлича акулите.

Влязохме в банята. Беше доста чиста, особено предвид факта колко дълго Хол бе живял тук. Имаше два резервни костюма от змийска кожа, очевидно прани на ръка, които висяха на опъната над ваната пръчка. Имаше и шкаф, натъпкан с откраднати запаси от тоалетни артикули, лекарства, четки за зъби, комплект за първа помощ, амброзия и нектар. Опитах се да не мисля за това откъде ги е взел, докато търсех нещо, което да ни помогне да победим левкротите. Не открих такова.

Талия гневно затръшна едно чекмедже.

— Не разбирам! Защо Амалтея ме доведе тук? Нима всички останали герои са дошли тук заради козата?

Хол се намръщи. Той ни даде знак да го последваме обратно до компютъра, след което се приведе над клавиатурата и написа: „Каква коза?“.

Не виждах смисъл да пазя тайна и затова му казах как в Ричмънд бяхме последвали блестящата коза на Зевс със запаси от „Пепси“ и как тя ни бе посочила къщата. Хол бе смаян.

„Чувал съм за Амалтея — написа той. — Но нямам представа защо ви е довела тук. Другите герои бяха подмамени в имението заради съкровището. Мислех, че и вие сте дошли за това.“

— Съкровище? — попита Талия.

Хол се изправи и ни показа своя работен кабинет. Той бе пълен с още провизии, събрани от нещастни полубогове — палта, които бяха твърде малки за Хол, няколко старомодни факли, очукани брони и няколко меча от божествен бронз, които се бяха изкривили или счупили.

Кое то беше жалко. Трябваше ми нов меч.

Хол пренареди няколко книги, обувки, златни кюлчета и малка кошница диаманти, от която явно не се интересувахе. След това разкри неголям, широк около шейсет сантиметра, капак на пода и направи знак, все едно казваше „Та-дааа!“.

— Можеш ли да го отвориш? — попитах.

Хол поклати глава.

— Знаеш ли какво има вътре? — попита Талия.

Хол отново поклати глава.

— Това е капан — предположих аз.

Хол енергично закима и прокара пръст по гърлото си.

Коленичих до капака. Не го докоснах, но задържах ръцете си близо до ключалката, която явно се отваряше с комбинация. Пръстите ми се затоплиха, все едно под капака имаше гореща фурна. Концентрирах се, докато не усетих механизмите вътре.

Това, което намерих, не ми хареса.

— Лоши новини — промърморих аз. — Каквото и да има вътре, сигурно е важно.

Талия коленичи до мен.

— Люк, затова сме тук — гласът ѝ трепереше от възмущение. — Зевс е искал да открием това.

Погледнах я скептично. Нямах идея как може да има такава вяра в баща си. Зевс не се бе отнесъл с нея по-добре, отколкото Хермес с мен. Освен това доста герои бяха минали през това място.

Всичките бяха мъртви.

Когато обаче ме погледна с пронизващите си сини очи, разбрах, че Талия отново ще получи това, което иска.

Въздъхнах.

— Искаш да го отворя, нали?

— Можеш ли?

Прехапах устни. Следващия път трябваше да си избира за спътник някого, когото не харесвах чак толкова. Просто не можех да откажа на Талия.

— Хората са се опитвали да отворят това и преди — предупредих я аз. — Над дръжката тегне проклятие. Предполагам, че всеки, който я докосне, става на шепа пепел.

Погледнах към Хол. Той бе посивял като косата си. Приех това като потвърждение на думите ми.

— Можеш ли да заобиколиш проклятието? — попита ме Талия.

— Мисля, че да — отвърнах, — но вторият капан ме безпокои повече.

— Втори капан? — повтори тя.

— Никой досега не е налучкал правилната комбинация — казах аз. — Знам това, защото има контейнер с отрова, която се задейства, щом натиснеш третата цифра. Досега не е била активирана.

Съдейки по ококорените очи на Хол, това бе нещо ново и за него.

— Мога да се опитам да обезвредя и този капан — казах аз, — но ако прецакам нещата, целият апартамент ще се обгази. Всички ще умрем.

Талия преглътна.

— Вярвам ти. Само... не прецаквай нещата.

Обърнах се към стареца.

— Може би няма да е лоша идея да се скриеш във ваната. Сложи мокри кърпи на лицето си. Може и да те защитят.

Хол се размърда неспокойно. Змийската кожа на костюма му се нагъна, все едно бе още жива и се опитва да преглътне нещо неприятно.

По лицето му се изписаха различни емоции — страх, несигурност, но най-вече срам. Предполагам, че не можеше да приеме идеята да се крие във ваната, докато две хлапета рискуват живота си. А може би в него все пак бе останало нещо от героя, син на Аполон.

Той махна към капака, все едно искаше да каже: „Давай!“

Докоснах ключалката с комбинацията. Съсредоточих се толкова силно, че се чувствах, сякаш вдигах тежест от 200 килограма. Пулсът ми се ускори. От носа ми закапа пот. Най-накрая долових въртенето на спици. Металът изскърца, механизмите защракаха и резетата се дръпнаха. Внимателно открехнах вратичката с върха на пръстите си, като избягвах дръжката, и извадих цяло шишенце със зелена течност.

Хол въздъхна облекчено.

Талия ме целуна по бузата. Нещо, което не биваше да прави — все пак държах стъкленица със смъртоносна отрова.

— Много си добър! — каза тя.

Дали си струваше рискът за тези думи? Абсолютно!

Погледнах към капака и ентусиазмът ми спадна.

— Това ли беше?

Талия бръкна вътре и извади една гривна, която не изглеждаше като кой знае какво — броеничка от полирани сребърни пластинки. Тя я сложи на китката си. Нищо не се случи. Талия се намръщи.

— Това все трябва да прави нещо. Щом Зевс ме е пратил тук...

Хол плесна с ръце, за да привлече вниманието ми. Очите му внезапно светнаха и изглеждаха почти толкова лудешки, колкото и косата му. Той започна бясно да жестикулира, но нямах идея какво се опитва да каже. Най-накрая тропна с ботуш по пода и ни отведе обратно в главната стая.

Седна на компютъра си и започна да пише. Загледах часовника на бюрото му. Може би времето летеше по-бързо в къщата или просто течеше така, когато смъртта ти приближава, но вече преваляше пладне.

Почти половината ден бе изтекъл.

Хол ни показва краткия роман, който току-що бе натракал: „Вие сте избраните! Вие намерихте съкровището! Не мога да повярвам! Капакът е затворен отпреди раждането ми! Аполон каза, че проклятието ще падне, когато собственикът на съкровището си го вземе. Ако вие сте собствениците...“.

Имаше още много текст, все с удивителни знаци, но преди да го прочета, Талия каза:

— Почакай малко. Никога не съм виждала тази гривна. Как мога да съм ѝ собственичка? А ако проклятието ти свършва сега, дали чудовищата са си отишли?

От коридора се чу тракане, което отговори на този въпрос.

Намръщих се на Хол.

— Гласът ти върна ли се?

Той отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Раменете му увиснаха.

— Може би Аполон е имал предвид, че ние ще те спасим — каза Талия.

Хол написа ново изречение: „А може би ще умра днес“.

— Браво, веселушко — казах аз. — Мислех, че можеш да виждаш в бъдещето. Знаеш ли какво ще стане?

Хол написа: „Не мога да гледам. Прекалено опасно е. Видя какво стана предния път, когато опитах да използвам силите си“.

— Браво — изръмжах аз. — Не рискувай повече. Можеш да развалиш прекрасния живот, на който се наслаждаваш тук.

Знаех, че съм груб, но плашливостта на старчето ме ядосваше. Той бе оставил боговете да го ползват за боксова круша твърде дълго. Беше време да се изправи срещу тях. За предпочитане, преди аз и Талия да свършим в корема на левкротите.

Хол сведе глава. Гърдите му потръпваха и аз разбрах, че той плаче беззвучно.

Талия ме погледна ядосано.

— Всичко е наред, Хол. Няма да се предадем. Отговорът трябва да е в тази гривна. Тя сигурно има специална сила.

Хол си пое дълбоко въздух. Той се обърна към клавиатурата и написа: „Сребърна е. Дори да се превърне в оръжие, няма да помогне. Чудовищата не могат да бъдат ранени от никакъв метал“.

Талия се обърна към мен, а в очите ѝ се четеше молба: „Твой ред е да измислиш нещо“.

Загледах се в празната клетка и металната плоча, през която чудовищата се бяха измъкнали. Ако вратата на апартамента не можеше да се отвори, а прозорецът бе покрит с човекоядни киселинни завеси, тогава подвижната плоча бе единственият ни изход. Не можехме да

използваме метални оръжия. Имах шишенце с отрова, но ако бях прав за съдържанието му, ако го изпуснех, щях да избия всички в стаята. Дузина идеи минаха през главата ми. Отхвърлих ги всичките.

— Трябва да намерим друго оръжие — реших накрая. — Хол, компютърът ми трябва.

Хол ме изглежда със съмнение, но ми отстъпи мястото си.

Загледах се в екрана. Ако трябва да съм честен, досега не бях използвал често компютър. Както вече ви казах, технологията привличаше чудовищата. Хермес обаче бе бог на общуването, на пътищата, на търговията. Може би това означаваше, че има някаква власт над интернет. Точно в този момент един божествен удар в Гугъл щеше да ми помогне.

— Поне веднъж — промърморих аз на екрана — ми пусни някакъв аванс. Поне веднъж ми покажи, че има нещо хубаво в това да съм твой син.

— Люк, какво каза? — попита Талия.

— Нищо — отвърнах.

Отворих уеб брауъра и започнах да пиша. Потърсих „левкрота“ с надеждата да открия някаква тяхна слабост. Но в интернет не пишеше почти нищо за тях, освен че са легендарни животни, които подмамват жертвите си с човешки глас.

Потърсих „гръцки оръжия“. Намерих чудесни картинки на мечове, копия и катапулти, но се съмнявах, че мога да убивам чудовища с нискокачествени снимки.

Направих списък от нещата, които имахме в стаята — факли, божествен бронз, отрова, сникърс, стик за голф. Надявах се да се появи някаква възшебна формула за убийство на левкроти. Нищо.

Написах: „Помогни ми да убия левкрота“.

Най-близкият отговор, който намерих, гласеше: „Помогни ми да излекувам левкемия“.

Главата ме заболя. Нямах идея колко дълго съм търсил, докато не погледнах часовника. Четири следобед. Как бе възможно това?

В същото време Талия се опитваше да активира гривната си без никакъв успех. Тя я въртя, потупва, разтърсва, сложи я на глезена си, хвърли я срещу стената и я размаха над главата си с викове „Зевсе!“. Нищо не се случи.

Спогледахме се. Знаех, че вече и двамата сме изчерпани откъм идеи. Спомних си какво ни бе казал Хол Грийн. Всички били изпълнени с надежда в началото. Всички смятали, че ще се измъкнат. Всички измрели.

Не можех да допусна това да се случи. С Талия бяхме преживели прекалено много, за да се откажем сега. Но дори пред лицето на надвисналата (буквално) смърт не можех да измисля нищо друго.

Хол приближи и посочи клавиатурата.

— Давай — казах отчаяно.

Сменихме местата си.

„Нямаме време — написа той. — Ще се опитам да видя бъдещето.“

— Нали каза, че е прекалено опасно? — смръщи се Талия.

„Няма значение — отвърна Хол. — Люк е прав. Аз съм едно страхливо старче, но Аполон няма какво повече да ми стори. Може би ще видя нещо, което да ви помогне. Талия, дай ми ръцете си.“

Той се обърна към нея.

Талия се поколеба.

Левкротите изръмжаха и започнаха да драскат по коридора пред апартамента. Звучаха гладни.

Талия постави ръцете си в тези на Холсиън. Старецът затвори очи и се съсредоточи по същия начин като мен, когато стоя пред някоя сложна ключалка.

Той направи гримаса, след което си пое дълбоко въздух. Погледна съчувствено към Талия. Обърна се към клавиатурата и се поколеба, преди да започне да пише. „Ще оцелееш“, най-сетне написа Хол.

— Това е хубаво, нали? — попита тя. — Защо си толкова тъжен?

Хол се загледа в мигащия курсор, след което написа: „Някой ден, не много далеч в бъдещето, ще се жертваш, за да спасиш приятелите си. Виждам неща, които са... неописуеми. Години на самота. Ще стоиш изправена и неподвижна, жива, но заспала. Ще се промениш веднъж, после втори път. Пътят ти ще бъде тъжен и самотен. Но някой ден ще се срещнеш отново със семейството си“.

Талия стисна юмруци. Отвори уста да каже нещо, след което започна да крачи напред-назад. Най-накрая удари с длан по рафтовете.

— Това е безсмислено. Ще се жертвам, но ще оцелея. Ще се променя, ще спя? Това ли е бъдещето ми? Та аз дори нямам семейство.

Само майка си, а при нея няма да се върна никога.

Хол сви устни и написа: „Съжалявам. Не мога да контролирам това, което виждам. Но нямах предвид майка ти“.

Талия едва не отстъпи към завесите. Съвзе се точно навреме, но изглеждаше замаяна, все едно е излязла от скоростно влакче.

— Талия — обърнах се към нея възможно най-внимателно, — знаеш ли за какво говори той?

Тя ме погледна притеснено. Нямах идея какво я бе стреснало толкова. Знаех, че не обича да говори за живота си в Ел Ей, но ми бе казала, че е единственото дете в семейството. Не бе споменавала други роднини, освен майка си.

— Нищо — каза тя накрая. — Забрави го. Явно гадателските умения на Хол са ръждясали.

Бях сигурен, че и самата Талия не вярва в това.

— Хол — продължих аз, — трябва да има и още. Каза, че Талия ще оцелее. Как? Разбра ли нещо за гривната? Или за козата? Трябва ни нещо, което ще помогне?

Той тъжно поклати глава и написа: „Не видях нищо за гривната. Съжалявам. Знам малко за козата Амалтея, но не вярвам то да ви помогне. Козата отгледала Зевс, когато той бил бебе. По-късно Зевс я убил и използвал кожата ѝ, за да направи своя щит — егидата“.

Почесах се по брадичката. Бях сигурен, че това е историята, която исках да си спомня за козината на козата. Изглеждаше важна, макар че не можех да разбера защо.

— Значи Зевс убил своята бавачка коза. Колко божествено! Талия, знаеш ли нещо за този щит?

Тя кимна, очевидно доволна от това, че сменя темата.

— Атина сложила главата на Медуза отпред и покрила цялото нещо с божествен бронз. Заедно със Зевс се редували да го използват в битки. Така плашели враговете си.

Не виждах как това може да ни помогне. Козата Амалтея очевидно се бе съживила. Това се случваше често с митологичните чудовища, в края на краищата те винаги се прераждаха в Тартара. Но защо Амалтея ни бе довела дотук?

Хрумна ми нещо лошо. Ако Зевс бе одрал мен, определено нямаше да му помагам в бъдеще. Всъщност щях да си отмъстя на децата му. Може би затова Амалтея ни бе отвела до това имение.

Хол Грийн протегна ръце към мен. Мрачното му изражение ми подсказа, че е мой ред да видя бъдещето.

Обзе ме чувство на ужас. След като чух какво бъдеще очаква Талия, не исках да знам моето. Ами ако тя оцелее, а аз не? Ами ако и двамата оцелеехме, но Талия се жертваше, за да ме спаси от нещо, което ще срещнем след време, както бе предвидил Хол? Не исках да чувам това.

— Недей, Люк — каза тъжно Талия. — Боговете са били прави. Пророчествата на Хол не могат да помогнат никому.

Старецът премигна с насълзените си очи. Ръцете му бяха толкова крехки! Трудно бе да повярваш, че в жилите му тече кръвта на бог. Беше ни казал, че проклятието му ще свърши днес, по един или друг начин. Беше предвидил, че Талия ще оцелее. Ако беше видял нещо в бъдещето, което ще помогне, трябваше да опитам.

Подадох му ръцете си.

Хол си пое дълбоко въздух и затвори очи. Жилетката му от змийска кожа лъщеше, все едно скоро ще се свали. Наложих си да остана спокоен.

Чувствах пулса на Хол в пръстите. Едно, две, три.

Очите му се отвориха. Той отдръпна ръце и ме погледна ужасен.

— Добре — казах аз, макар да чувствах езика си като гласпапир, — подозирам, че не си видял нищо хубаво.

Той се обърна към компютъра и остана загледан в екрана толкова дълго, че си помислих дали не е изпаднал в транс. Най-накрая написа: „Огън. Видях огън“.

— Огън? — намръщи се Талия. — Имаш предвид днес? Това ли ще ни помогне?

Хол я погледна нещастно и кимна.

— Не си видял само това — притиснах го. — Какво те уплаши толкова?

Той избегна погледа ми и написа с нежелание: „Не мога да бъда сигурен, Люк, но видях саможертва и в твоето бъдеще. Избор. Но също и предателство“.

Зачаках, но Хол не продължи.

— Предателство — каза Талия. Тонът ѝ звучеше опасен.

— Имаш предвид, че някой ще предаде Люк? Казвам, защото Люк никога не би предал никого.

Хол написа: „Пътят му не е лесен за виждане. Но ако оцелее днешният ден, той ще предаде...“.

Талия сграбчи клавиатурата.

— Достатъчно! Подмамваш героите тук, а след това им отнемаш надеждата с ужасните си предсказания? Не е чудно, че другите са се отказали, както ти си се отказал! Ти си жалък!

В очите на Хол пламна ярост. Не вярвах, че на стареца му е останал какъвто и да е било кураж, но той скочи на крака. За миг ми се стори, че ще се хвърли към Талия.

— Давай — изръмжа Талия, — пробвай се, старче. Покажи, че в теб има някакъв живец.

— Спрете! — заповядах. Хол Грийн веднага отстъпи. Можех да се закълна, че старецът е ужасен от мен, но не исках да знам какво е видял. Каквито и кошмари да криеше бъдещето ми, първо трябваше да преживея днешния ден.

— Огън — рекох. — Спомена, че си видял огън.

Той кимна, след което разпери ръце, за да покаже, че не знае нищо повече. Но в ума ми се зароди идея. Огън. Гръцки оръжия. Някои от веществата, които имахме в апартамента... списъкът, който бях пуснал в търсачката с надеждата да открия вълшебна формула.

— Какво има? — попита Талия. — Познавам този поглед. Хрумнало ти е нещо.

— Нека видя клавиатурата. — Седнах на компютъра и пуснах ново търсене в мрежата.

Веднага изскочи статия.

Талия надникна иззад рамото ми.

— Люк, това е страхотно! Но си мислех, че е само легенда.

— Не знам — признах аз. — Ако е истинско, как се прави? Тук няма рецепта.

Хол изпука с кокалчетата на ръцете си, за да привлече вниманието ни. Лицето му бе трескаво. Той посочи към книгите си.

— Книги за древна история — каза Талия. — Хол е прав. Много от тези томове са наистина стари. Със сигурност в тях има повече информация, отколкото в интернет.

И тримата се затичахме към рафтовете и започнахме да вадим томове. Съвсем скоро библиотеката на Хол изглеждаше така, все едно през нея е минал ураган, но на стареца явно не му пукаше. Той

разхвърляше заглавия наляво-надясно и прелистваше страниците със същата скорост, с която го правехме и ние. Истината е, че без него никога нямаше да намерим отговора. След дълго и безплодно търсене, той дойде при нас, сочейки страница в стара книга с кожена подвързия.

Видях списъка със съставките и ме обзе въодушевление.

— Това е. Рецептата за гръцки огън!

Как не се бях сетил за нея? Може би баща ми Хермес, покровителят на търговците, ме закриляше, тъй като самият той владееше отварите и алхимията. Може би бях виждал рецептата и преди, а търсенето в апартамента бе събудило спомена.

Всичко, което ни трябваше, бе в тази стая. Бях видял съставките в припасите, взети от победените герои — смола от старите факли, бутилка божествен нектар, спирт от аптечката на Хол...

Всъщност не е много редно да записвам цялата рецепта, дори и в този дневник. Ако някой го докопа и научи тайната на гръцкия огън... е, не бих искал да нося отговорност за изпепеляването на целия свят.

Прочетох целия списък. Липсваше ни само едно нещо.

— Катализатор — погледнах към Талия. — Трябва ни мълния.

— Люк, не може — ококори се тя. — Последния път...

Хол ни отведе до компютъра и написа: „Можеш да призоваваш светкавици?“.

— Понякога — призна Талия. — Наследство от Зевс. Но не мога да го правя в апартамент, а дори и да бяхме навън, не мога да контролирам мълнията. Последния път едва не убих Люк.

Косъмчетата на врата ми настръхнаха от спомена за инцидента.

— Всичко ще е наред — казах аз, мъчейки се да звуча уверено. — Аз ще приготвя сместа. Когато съм готов, ще използваме жака на компютъра. Ще призовеш светкавица към къщата и ще я насочим през инсталацията му.

— И така ще подпалим къщата — добави Талия.

„Така или иначе ще го направите — написа Хол, — стига да успеете. Разбирате ли колко опасен е гръцкият огън?“

— Да — преглътнах аз. — Това е вълшебен огън, изгаря всичко, до което се докосне. Не може да се изгаси с вода или пожарогасител, нито с каквото и да е било. Но ако можем да напалим достатъчно, за да стане нещо като бомба, и го хвърлим към левкротите...

— Те ще изгорят. — Талия се обърна към стареца: — Кажи ми, че чудовищата нямат имунитет и срещу пламъците.

Хол се намръщи. „Не мисля — написа той. — Но гръцкият огън ще превърне тази стая в пъкъл. За броени секунди ще обхване цялата къща.“

Погледнах към празната клетка. Според часовника на Хол имахме около час до залеза. Когато решетките се вдигнеха и левкротите ни нападнаха, това щеше да е нашият шанс. Успеехме ли да изненадаме изчадията с взрив, можехме някак си да ги заобиколим, с надеждата да не бъдем изпепелени или изядени живи. Доста „ако“ имаше в този план.

Дузина различни стратегии профучаха през ума ми, но непрекъснато се връщах на това, което Хол бе споменал. За *саможертвата*. Разбихах, че няма начин и тримата да се измъкнем живи.

— Нека приготвим гръцкия огън — казах аз. — После ще мислим останалото.

Талия и Хол ми помогнаха да събера нещата, които ми трябват. Пуснахме котлона в кухничката на Хол и започнахме да готвим по най-опасната рецепта в света. Времето течеше прекалено бързо. В коридора пред апартамента левкротите изръмжаха и защракаха с челюсти.

Завесите на прозореца блокираха слънчевата светлина, но часовникът ни подсказа, че времето ни изтича.

Лицето ми плувна в пот, докато смесвах съставките. Всеки път, щом премигнех, виждах думите на Хол, изписани на екрана, все едно бяха татуирани от задната страна на клепачите ми. „Видях саможертва и в твоето бъдеше. Избор. Но също и предателство.“ Какво ли имаше предвид? Бях сигурен, че не ми е казал всичко. Но едно нещо беше ясно — бъдещето ми го ужасяваше.

Опитах се да се съсредоточа върху работата си. Не знаех какво точно правя, но нямах избор. Може би Хермес бдеше над мен и ми отпускаше малко от знанията си по алхимия. А може би просто имах късмет. Най-накрая приготвих гърне от лепкава черна течност, която излях в един стар буркан от мармалад. Сложих похлупака.

— Ето — подадох аз буркана на Талия. — Можеш ли да го наелектризираш? Стъклото трябва да спре експлозията, докато не отворим капака.

Талия не изглеждаше очарована.

— Ще пробвам — каза тя. — Ще трябва да изведа някакви кабели на стената. И да призова мълнията. Това ще ми отнеме няколко минути концентрация. Вие по-добре отстъпете назад, в случай че... експлодирам или нещо такова.

Тя взе една отвертка от кухнята на Хол, сви се под бюрото с компютъра и започна да човърка по жака.

Хол взе зеления си дневник и ми даде знак да го последвам. Стигнахме входа на кабинета и там Хол взе една химикалка от жилетката си и разлисти дневника. Видях страници наред равен, ситен почерк. Най-накрая Хол намери празна страница и написа нещо, след което ми подаде книгата.

„Люк, искам да вземеш дневника — започваше бележката. — Той съдържа моите предсказания и бележки за бъдещето, размисли за това какво се е объркало. Мисля, че ще ти помогне.“

— Хол, това е твое — поклатих глава аз. — Задръж го.

Той взе обратно дневника и написа: „Твоето бъдеще е важно. Изборите, които ще направиш, могат да променят света. Можеш да се научиш на много от грешките ми, да продължиш дневника. Той може да ти помогне с решенията, които ще вземеш“.

— Какви решения? — попитах аз. — Какво видя, че се уплаши толкова много?

Химикалката надвисна над тетрадката за доста време. „Мисля, че най-после разбрах защо съм прокълнат — написа той. — Аполон бе прав. По-добре е бъдещето да си остане загадка.“

— Хол, татко ти е един нещастник. Не заслужаваш...

Хол настоятелно потупа страницата и написа: „Просто ми обещавай, че ще попълваш дневника редовно. Ако аз бях започнал да записвам мислите си по-рано, може би щях да избегна някои глупави грешки. И още нещо...“.

Той остави химикалката в дневника и изтегли бронзовия кинжал от колана си. След това ми го подаде.

— Не мога — казах му. — Наистина оценявам жеста, но аз съм мечоносец. Освен това идваш с нас. Оръжието ще ти трябва.

Той поклати глава и постави кинжала в ръцете ми, след което добави: „Това острие е подарък от момичето, което спасих. Тя ми обеща, че то винаги ще закриля носителя си“.

Хол си пое дълбоко въздух. Сигурно осъзнаваше колко иронично звучи това обещание предвид проклятието му. След това написа: „Кинжалът няма обхвата и силата на меча, но може да е отлично оръжие в подходящите ръце. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че е у теб“.

Той срещна погледа ми и най-сетне разбрах какво е замислил.

— Недей — казах му. — Всички ще се измъкнем.

Хол сви устни и отговори: „И двамата знаем, че това е невъзможно. Аз съм този, който може да общува с левкротите. Аз съм логичният избор за примамка. Вие с Талия ме изчакайте в кабинета. Ще примамя чудовищата в банята. Ще ви спечеля няколко мига, през които да достигнете изхода, преди да задействам взрива. Това е единственият начин да се измъкнете. Иначе няма да имате време“.

— Не — казах аз.

Но изражението му остана мрачно и решително. Вече не изглеждаше като страхлив старец. Приличаше на герой, готов да си отиде в битка.

Не можех да повярвам, че той е готов да жертва живота си за две хлапета, с които се бе запознал преди малко, особено предвид факта, че вече бе изтърпял години мъчения. И все пак не ми трябваха бележките му, за да разбера какво мисли. Това бе шансът му да изкупи греховете си, да извърши един последен подвиг. Така проклятието му най-сетне щеше да се вдигне. Точно както бе обещал Аполон.

Той написа нещо и ми подаде дневника. Последните му думи бяха: „Обещай ми“.

Поех си дълбоко въздух и затворих книгата.

— Добре. Обещавам.

Гръм разтърси къщата и двамата подскочихме. Над бюрото с компютъра нещо изсъска, а от самия компютър се издигна бял дим. Миризма като от изгорели гуми изпълни стаята.

Талия се изправи ухилена. Стената зад нея бе почерняла. Електрическият жак се бе стопил напълно, но бурканът с гръцки огън в ръцете ѝ блестеше в зелено.

— Някой да е поръчвал магическа бомба? — попита тя.

Точно тогава часовникът отбеляза 7,03. Решетките на клетката започнаха да се вдигат, а плочата на задната стена се откряна.

Времето ни изтичаше.

* * *

Старецът протегна ръка.

— Талия — казах, — дай на Хол гръцкия огън.

Тя погледна първо към мен, а после и към него.

— Но...

— Така трябва — гласът ми прозвуча по-сериозен от обикновено.

— Той ще ни помогне да избягаме.

Тя разбра смисъла на думите ми и лицето ѝ пребледня.

— Люк, не.

Решетките се бяха вдигнали наполовина до тавана. През образувалия се отвор на задната стена се подаде червено копито. Левкротите в шахтата заръмжаха и затракаха с челюсти.

— Няма време — предупредих я. — Давай!

Хол взе буркана от Талия, усмихна ѝ се смело и след това кимна към мен. Спомних си последните му думи: „Обещай ми“.

Прибрах дневника и кинжала в раницата. След това издърпах Талия в кабинета със себе си.

Малко след това чухме как левкротите влизат в стаята. И трите чудовища съскаха, ръмжаха и трополяха по мебелировката. Бяха гладни.

— Тук! — чу се гласът на Хол. Някое чудовище трябваше да е казало това, но думите прозвучаха смело и уверено.

— Примамих ги в банята! Идвайте, грозни песове такива!

Бе странно да слушаш как една левкрота обижда себе си, но номерът очевидно проработи. Създанията влязоха и банята, галопирайки. Хванах Талия за ръката.

— Сега.

Изскочихме от кабинета и се втурнахме към клетката. Плочата в нея вече се затваряше. Една от левкротите изръмжа изненадана и тръгна към нас, но аз не посмях да се обърна. Влязохме в клетката. Аз се протегнах към изхода и го запречих с моя стик за голф.

— Хайде, хайде! — извиках.

Талия се промъкна през него, докато плочата започна да огъва стика.

Гласът на Хол изрева от банята:

— Знаете ли какво е това, помияри Тартарови? Това е последната ви вечеря!

Левкротата се приземи върху мен. Аз се завъртях с писък, а костеливата паст изщрака на мястото, където до преди миг бе лицето ми. Успях да я ударя по муцуната, но усещането бе като да блъскаш торба с мокър цимент.

Тогава нещо ме хвана за ръката. Талия ме издърпа в шахтата. Плочата се затвори и строши стика за голф.

Пропълзяхме по една метална тръба и се озовахме в друга спалня. Запрепъвахме се към вратата. Чух бойния вик на Холсиън Грийн:

— За Аполон!

И в следващия момент имението се разтърси от силна експлозия. Изскочихме в коридора, който вече гореше. Пламъците бяха обхванали тапетите, а килимът пушеше. Вратата към спалнята на Хол бе изтръгната от рамката, а от отвора като лавина изтичаха пламъци, които изпепеляваха всичко по пътя си.

Стигнахме стълбището. Димът беше толкова гъст, че не можех да видя края му. Продължихме да се препъваме и се закашляхме. Горещината изгаряше очите и дробовете ми. Стигнахме основата на стълбището и вече реших, че сме се добрали до вратата, когато левкротата врхлетя и ме събори по гръб.

Това трябваше да е чудовището, което ни последва в клетката. Предполагах, че бе останало достатъчно надалеч от експлозията, за да оцелее след първоначалния изрив. Някак си се бе измъкнало от стаята, макар че не изглеждаше като да е харесало преживяването. Червеникавата му козина бе почерняла, заострените му уши горяха, а едното от блестящите му червени очи се бе затворило.

— Люк! — извика Талия и сграбчи копието, което бе останало да лежи на пода на балната зала през целия ден. Тя удари с тъпия му край звяра по ребрата, но това само го разгневи.

Левкротата изщрака с костеливите си челюсти към нея, стъпила с едно копито върху гърдите ми. Не можех да мръдна. Знаех, че звярът може да строши гръдния ми кош с минимално усилие.

Очите ми смъдяха от пушека. Едва дишах. Видях как Талия се опитва да прогони звяра с копието си и тогава очите ми бяха привлечени от проблясването на метал. Сребърната гривна.

Нещо най-после изскочи в ума ми — историята за козата Амалтея, която ни бе довела тук. Талия бе предречена да намери това съкровище. То принадлежеше на детето на Зевс.

— Талия! — изпъшках. — Щитът! Как се наричаше?

— Кой щит? — извика тя.

— На Зевс! — Внезапно си спомних: — Егидата! Талия, това е кодовата дума за гривната.

Това бе отчаяно предположение, но благодарение на боговете или щурия късмет, Талия ме разбра. Тя потропа по гривната и този път извика:

— Егида!

Гривната мигновено порасна и се превърна в широк бронзов щит с интригуваща украса по него. В центъра му, отпечатано в метала като маска на смъртта, имаше лице, толкова уродливо, че ако можех, щях да побягна. Погледнах настрани, но образът остана в съзнанието ми — коси като змии, блестящи очи и уста, оголила зъби.

Талия замахна с щита към левкротата. Изчадието изписука като кученце и отстъпи назад, освобождавайки ме от тежестта на копитото си. През пушека видях как ужасената левкрота достига най-близките завеси, които се превърнаха в бляскави черни езици и се увиха около чудовището. От звяра се издигна пара, а самият той започна да крещи „Помощ!“ с дузина гласове, вероятно на предишните му жертви, докато най-накрая не се разпадна на тъмни мазни късове.

Щях да остана на земята, смаян и ужасен, докато горящата сграда падне отгоре ми, но Талия ме хвана за ръката и извика:

— Побързай!

Стрелнахме се към предната врата. Чудех се как ще я отворим, но тогава лавината пламъци мина през стълбището и ни настигна. Сградата избухна.

* * *

Не помня как се измъкнахме. Могат само да предполагам, че ударната вълна е помела входната врата и ни е изтласкала навън.

Когато се опомних, се озовах паднал в кръговото движение. Кашлях и се мъчех да си поема въздух, докато кълбо пламъци се

издигна към вечерното небе. Гърлото ми дращеше. Чувствах очите си така, сякаш някой ги е полял с киселина. Погледнах към Талия, но насреща ми се оказа бронзовото лице на Медуза. Изпищях, намерих сили да стана и побягнах. Спрях чак когато се скрих зад статуята на Робърт Е. Лий.

Знам, знам. Звучи ви смешно, но е цяло чудо, че не получих удар и не ме блъсна кола. Най-накрая Талия ме настигна. Копието ѝ отново бе станало цилиндър, а щитът ѝ се бе свил в сребърна гривна.

Останахме загледани в горящото имение. Тухлите се пукаха. Черните завеси избухнаха в потоци алени пламъци. Покривът падна, а във въздуха се издигна пушек.

Талия изхлипа, а по почернялото ѝ от сажди лице потече една сълза.

— Той се жертва за нас — каза тя. — Защо го направи?

Прегърнах раницата си и усетих дневника и бронзовия кинжал във вътрешността ѝ. Това бе всичко, останало от живота на Холсиън Грийн.

Гърдите ме боляха все едно левкротата още бе стъпила върху тях. Бях обидил Хол, наричайки го страхливец, но накрая той се държа по-храбро от мен. Боговете го бяха прокълнали. Бе прекарал по-голямата част от живота си в плен на чудовища. За него щеше да е лесно да ни остави да умрем като всички останали преди нас. Вместо това той бе избрал да си отиде като герой.

Почувствах се виновен за това, че не успях да спася стареца. Искаше ми се да бях поговорил с него повече. Какво ли бе видял в бъдещето ми, за да се уплаши толкова?

„Изборите ти могат да променят света“, беше ме предупредил. Това не ми харесваше.

Звукът на сирени ме върна към настоящето. Като невръстни бегълци, двамата с Талия се бяхме научили да нямаме вяра нито на полицията, нито на останалите власти. Смъртните щяха да ни разпитат, а после щяха да ни оставят в сиропиталище или на осиновители. Не можехме да допуснем това.

— Хайде — казах на Талия.

Тичахме по улиците на Ричмънд, докато не открихме малък парк. Изчистихме се, доколкото можахме, в обществените тоалетни, а след това се скрихме и зачакахме да се стъмни.

Не говорихме за случилото се. Вървахме като замаяни през различните квартали и индустриални райони. Нямахме план, нямаше и светеща коза, която да ни указва пътя. Бяхме уморени до смърт, но никой от двамата ни не бе готов да спре или да спи. Искях да бъда колкото се може по-далеч от горящото имение.

Това не беше първият път, в който с мъка отърваваме кожата, но досега не ни се бе случвало това да стане с цената на живота на друг герой. Не можех да се успокоя.

„Обещай ми“, бе написал Холсиън Грийн.

„Обещавам, Хол — помислих си. — Ще се поуча от грешките ти. А ако боговете се отнесат към мен по същия начин, ще се изправа срещу тях.“

Знам, че ви звучи налудничаво, но се чувствах обиден и ядосан. Ако това дразнеше господарите от Олимп, съжалявам. Можеха поне да дойдат и да ми го кажат лично.

Спряхме да починем до един стар склад. На бледата светлина на луната можех да видя името му, отпечатано върху червената тухлена стена — Железария „Ричмънд“. Повечето от прозорците ѝ бяха изпочупени. Талия потръпна.

— Можем да се върнем в стария си бивак — предложи тя, — край река Джеймс. Имаме доста провизии там.

Кимнах апатично. Щеше да ни отнеме поне ден, за да се върнем до там, но не бе лош план.

Разделих сандвича с шунка надве и подадох едната половина на Талия. Хапнахме в мълчание, а храната имаше вкус на пирон. Преглътнах последната хапка и тогава дочух слабо дрънчене от близката алея. Наострих слух. Не бяхме сами.

— Има някой наблизо — казах аз. — И не е обикновен смъртен.

— Откъде може да си сигурен? — напрегна се Талия.

Нямах отговор на този въпрос, но станах на крака.

Измъкнах кинжала на Хол, най-вече заради светлината, излъчвана от божествения бронз. Талия взе копието си и призова егидата. Този път не сглупих да гледам към лицето на Медуза и въпреки това присъствието му ме накара да настръхна. Не знаех дали това е оригиналната егида, или нейно копие, създадено за герои, но определено бе могъщ щит. Разбрах защо Амалтея е искала Талия да го притежава.

Промъкнахме се покрай стената на склада. Озовахме се на тъмна уличка, която свършваше с депо за разтоварване, затрупано от купчини старо желязо. Посочих към платформата и Талия се намръщи.

— Сигурен ли си?

— Там долу има нещо — кимнах аз. — Чувствам го.

В този момент се чу силно *ТРИАС*. Купчина смачкана тенекия се размърда в депото. Под нея имаше *някаго*.

Приблжихме внимателно мястото, докато не се озовахме над купчината с метал. Талия пригответи копие си. Дадох ѝ знак да изчака. Протегнах се към смачкания метал и прошепнах:

— Едно, две, три!

Веднага щом повдигнах листа тенекия, нещо полетя към мен — русо дете, облечено с фланела. Един чук се устреми към лицето ми. Нещата можеха да свършат зле, но годините битки бяха усъвършенствали рефлексите ми.

— Чакай малко! — извиках аз и отклоних чука, след което хванах малкото момиченце за китката. Чукът падна на паважа.

Детето започна да се боричка с мен. Едва ли бе на повече от седем години.

— Край на чудовищата! — изпищя тя и ме ритна по краката. — Махни се!

— Всичко е наред! — опитвах се да я задържа, но това бе като да държиш дива котка. Талия бе твърде смаяна, за да помръдне. Все още стоеше с пригответено копие и щит.

— Талия — казах аз. — Махни щита! Плашиш я!

Талия се раздвижи. Тя докосна щита и той се сви обратно до гривна. След това пусна копието.

— Хей, малката — казах аз по-нежно от всякога, — всичко е наред. Няма да те нараним. Това е Талия. Аз съм Люк.

— Чудовища! — заплака тя.

— Не сме — уверих я аз. Бедното дете бе спряло да се бори, но трепереше силно, ужасено от нас. — Но ние знаем за чудовищата — казах — и също се борим с тях.

Задържах я, най-вече за да я успокоя. Накрая тя спря да рита и се отпусна. Докосвах ребрата ѝ през фланелката. Замислих се откога това малко момиченце не е яло. Тя бе дори по-малка, отколкото бях аз, когато избягах.

Въпреки страха си, момичето ме погледна с големите си очи. Те бяха смайващо сиви, красиви и интелигентни. Бе полубогиня, нямах съмнение в това. Реших, че е силна или че поне ще стане такава, ако оцелее.

— Ти си като мен? — попита тя, все още подозрителна, но в гласа ѝ се долови и малко надежда.

— Да — отвърнах аз. — Ние сме... — Поколебах се. Не знаех дали тя разбира какво е, дали е чувала думата „полубог“. Не исках да я плаша. — Трудно е да се обясни, но се бием с чудовищата. Къде е семейството ти?

Малкото момиче се ядоса. Брадичката ѝ потрепери.

— Семейството ми ме мрази. Не ме искат. Затова избягах.

Сърцето ми се сви. В гласа ѝ имаше толкова болка. Позната болка. Погледнах към Талия и в този миг взехме решение. Щяхме да се погрижим за това дете. След случилото се с Холсиън Грийн... сякаш съдбата ни срещаше с него. Бяхме видели как един герой умира. Сега намерихме това малко дете. Беше нещо като втори шанс.

Талия коленичи до мен и постави ръка върху рамото на момиченцето.

— Как се казваш, хлапе?

— Анабет.

Не можех да не се усмихна. Не бях чувал това име преди, но бе красиво. Отиваше ѝ.

— Хубаво име — казах. — Знаеш ли какво, Анабет. Ти си много смела. Трябва ни някой като теб.

Очите ѝ се разшириха.

— Така ли?

— О, да — отговорих най-искрено и внезапно ми хрумна нещо. Извадих кинжала на Хол от колана си. Той ще закриля носителя си, беше ми казал Хол. Бе го взел от момичето, което беше спасил. Сега съдбата ни даваше шанса да спасим друго малко момиче.

— Искаш ли истинско оръжие срещу чудовищата — попитах аз. — Това е от божествен бронз. Много по-добро от чука.

Анабет взе кинжала и го загледа с благоговение. Знам какво си мислите. Тя бе най-много на седем години. Как можех да ѝ давам оръжие? Но не забравяйте, тя бе полубогиня. Трябваше да има с какво

да се защити. Като бебе Херкулес бе удушил две змии в люлката си. На девет аз вече бях преживял редица битки.

Анабет имаше нужда от това оръжие.

— Кинжалите са предназначени само за най-смелите и бързи бойци — казах й аз. Гласът ми потрепери, когато си спомних за Хол Грийн и това как той бе загинал, за да ни спаси. — Те нямат силата или обхвата на меч, но се крият лесно и са удачни срещу слабите места в бронята на съперника ти. Само много умен воин може да си служи с кинжал. Но аз мисля, че ти си много умна.

Анабет грейна и в този миг забравих за всичките си проблеми. Чувствах, че съм постъпил правилно. Заклех се, че няма да позволя на никого да нарани това дете.

— Аз съм умна! — каза тя.

Талия се засмя и разроши косата на Анабет. Вече имахме нов спътник.

— Трябва да тръгваме, Анабет — каза Талия. — Имаме подслон край река Джеймс. Ще ти дадем да хапнеш и ще те преоблечем.

Усмивката на Анабет помръкна. За миг очите й отново блеснаха уплашено.

— Вие... няма да ме върнете на семейството ми, нали? Обещайте!

Преглътнах буцата в гърлото си. Анабет беше толкова мъничка, а вече бе научила урока си, точно като Талия и мен. Нашите родители ни бяха провалили. Боговете бяха жестоки и надменни. Можехме да разчитаме само един на друг. Поставих ръка върху рамото на Анабет.

— Сега си част от *нашето* семейство. Няма да те провалим като останалите ни роднини. Приятели?

— Приятели! — каза щастливо тя, стиснала новия си кинжал.

Талия взе копието си и ми се усмихна одобрително.

— Хайде. Не бива да оставаме дълго на едно място.

* * *

В момента съм на пост и пиша в дневника на Холсиън Грийн. Вече моя дневник. Направили сме си бивак на юг от горите в Ричмънд. Утре ще продължим към река Джеймс и ще си вземем провизиите. А след това... нямам представа. Не спирам да мисля за предсказанията на

Хол Грийн. Неприятно чувство е свило сърцето ми. Нещо мрачно ме чака в бъдещето. Все още е далеч, но го усещам като буря над хоризонта, която наелектризира въздуха. Надявам се само да имам сила, за да се погрижа за приятелите си.

Гледам Талия и Анабет, които спят край огъня. Удивен съм от това колко умиротворени са лицата им. Трябва да изиграя ролята на „баща“ в тази малка компания, да бъда достоен за доверието им. Никой от нас не е имал късмет с татковците си. Трябва да се справя по-добре от тях. Само на четиринайсет съм, но това не може да е извинение. Трябва да запазя новото си семейство цяло.

Отправям поглед на север. Представям си колко дълго време би ми отнело, за да се върна в Уестпорт, Кънектикът, в дома на мама. Чудя се какво ли прави тя сега. Когато я напуснах, разсъдъкът ѝ бе съвсем разклатен...

Но не мога да се чувствам виновен за това, че я напуснах. Трябваше да го сторя. И ако някой ден срещна баща ми, ще си поговорим за това.

Но преди всичко ще трябва да оцелявам ден за ден. Когато мога, ще си водя дневник, макар да не вярвам, че някой ще го прочете.

Талия се размърдва. Неин ред е да застане на пост. Уау! Ръката ме заболя, никога не съм писал толкова много. Трябва да се наспя. Надявам се да не сънувам нищо. Подписвам се засега:

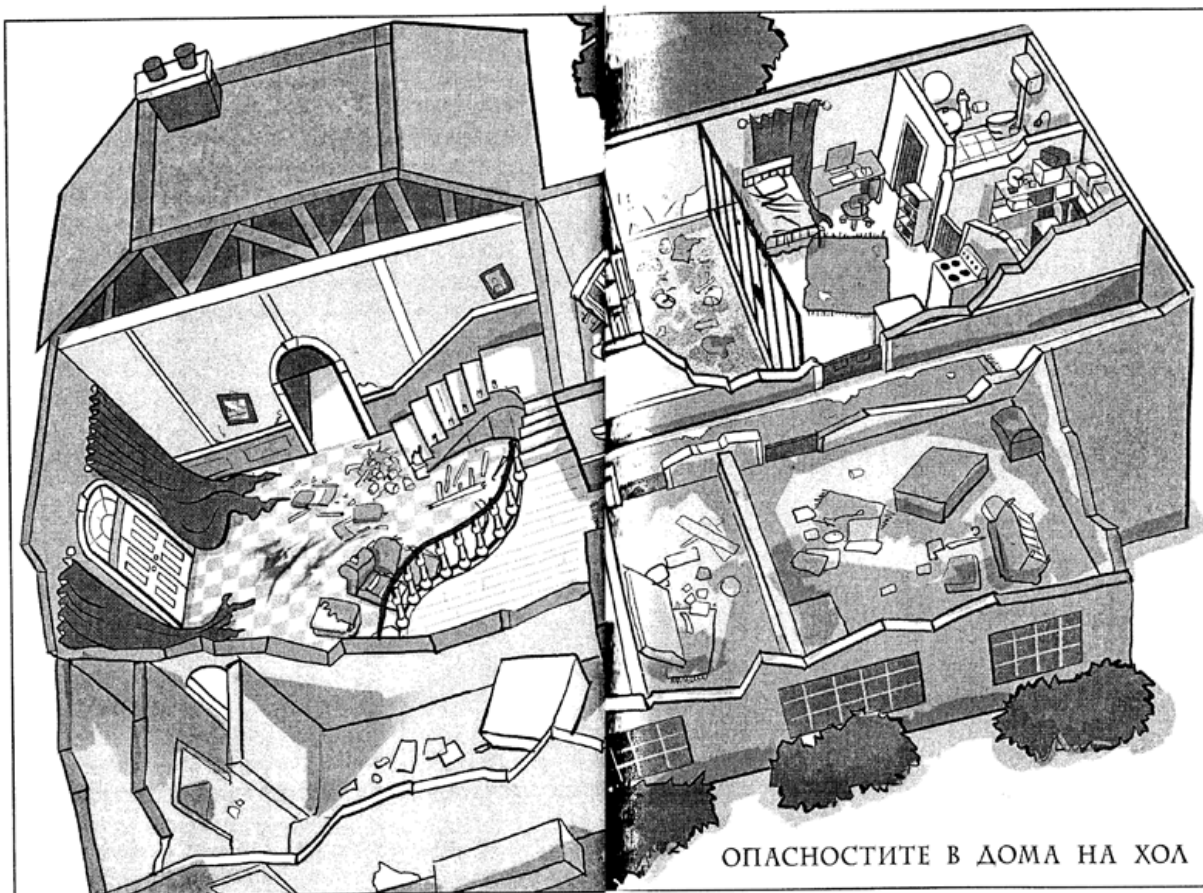
Люк Кастелан

[1] Американски генерал от времето на Гражданската война в САЩ, воювал на страната на конфедератите. — Б.пр. ↑

[2] Марка безалкохолно. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ съществува градска легенда, която гласи, че имението, в което е снимана голяма част от легендарния филм „Отнесени от вихъра“, е обитавано от призрак. — Б.пр. ↑

ОПАСНОСТИТЕ В ДОМА НА ХОЛ

ГЪРЦИ И РИМЛЯНИ

Използвай знанията си за боговете на Гърция и Рим, за да разкриеш тайното съобщение!

Списъкът долу съдържа имена на гръцки и римски богове. Свържи имената на гръцките богове с техните римски съответствия. После замени цифрите до гръцките богове с буквите, отбелязани пред всяко от римските имена, и ще получиш тайно съобщение!

Гръцки богове	Римски богове
1. Хефест	Н) Юпитер
2. Кронос	Г) Фаунус
3. Афродита	С) Вулкан
4. Посейдон	Е) Юнона
5. Хермес	У) Церера
6. Зевс	Л) Бакхус
7. Деметра	Ч) Венера
8. Арес	О) Аполон
9. Хера	В) Меркурий
10. Гея	И) Аркус
11. Пан	Б) Янус
12. Дионис	К) Нептун
13. Хадес	А) Тера
14. Аполон	Р) Марс
15. Ирида	Т) Плутон
16. Хеката	Ъ) Тривия

Талия, Люк и Анабет намират нов дом в...

12 10 11 9 8 10 6 10 6 9 3 15 1 13 14 4 8 16 5 6 15 13 9

Гръцки бог	Характеристика	Римски бог
	Покровителка на любовта и красотата	
	Бог на музиката и пророчествата, покровител на медицината и поезията (обожава хайку!), а също и на интелектуалните размишления.	
	Любовта към насилието прави този бог на войната жесток и отмъстителен.	
	Сестра на Зевс, научила хората на земеделие.	
	Бог на виното, който обожава веселието, но понякога е навъсен. В римския си вид е по-недисциплиниран и войнолюбив.	
	Родена от Хаоса, майката на Земя се държи с боговете на Олимп като мащеха.	
	Един от „тримата големи“. Този бог е покровител на богатствата и цар на подземния свят.	
	Дъщеря на Титаните. Тази богиня е покровителка на магията.	
	Бог на огъня и покровител на ковачите, неговите пещи причиняват земетресения и вулканични изригвания.	
	Съпруга на Зевс, царица на боговете и много могъща богиня сама по себе си.	
	Като покровител на пътешествениците, търговците, крадците и вестоносците, този бог пътува непрекъснато.	
	Обича дъги и пренася съобщения между богове, герои и дори Титани.	
	Тези богове въплъщават времето — свързано със старостта в Гърция и началата и краищата в Рим.	
	Единственият рогат бог тук. Покровител на дивата природа, закрилник на стадата.	
	Бог на морето, земетресенията, водата, конете — и баща на Пърси Джаксън!	

Царят на боговете е могъщ и силен, закрилник на закона и морала.	
--	--

ОТГОВОРИ НА ЗАГАДКАТА

Гърци и римляни

Гръцки бог	Характеристика	Римски бог
(3) Афродита	Покровителка на любовта и красотата	(Ч) Венера
(14) Аполон	Бог на музиката и пророчествата, покровител на медицината и поезията (обожава хайку!), а също и на интелектуалните размишления.	(О) Аполон
(8) Арес	Любовта към насилието прави този бог на войната жесток и отмъстителен.	(Р) Марс
(7) Деметра	Сестра на Зевс, научила хората на земеделие.	(У) Церера
(12) Дионис	Бог на виното, който обожава веселието, но понякога е навъсен. В римския си вид е по-недисциплиниран и войнолюбив.	(Л) Бакхус
(10) Гея	Родена от Хаоса, майката на Земя се държи с боговете на Олимп като мащеха.	(А) Тера
(13) Хадес	Един от „тримата големи“. Този бог е покровител на богатствата и цар на подземния свят.	(Т) Плутон
(16) Хеката	Дъщеря на Титаните. Тази богиня е покровителка на магията.	(Ъ) Тривия
(1) Хефест	Бог на огъня и покровител на ковачите, неговите пещи причиняват земетресения и вулканични изригвания.	(С) Вулкан
(9) Хера	Съпруга на Зевс, царица на боговете и много могъща богиня сама по себе си.	(Е) Юнона

(5) Хермес	Като покровител на пътешествениците, търговците, крадците и вестonosците, този бог пътува непрекъснато.	(В) Меркурий
(15) Ирида	Обича дъги и пренася съобщения между богове, герои и дори Титани.	(И) Аркус
(2) Кронос	Тези богове vyplъщават времето — свързано със старостта в Гърция и началата и краищата в Рим.	(Б) Янус
(11) Пан	Единственият рогат бог тук. Покровител на дивата природа, закрилник на стадата.	(Г) Фаунус
(4) Посейдон	Бог на морето, земетресенията, водата, конете — и баща на Пърси Джаксън!	(К) Нептун
(6) Зевс	Царят на боговете е могъщ и силен, закрилник на закона и морала.	(Н) Юпитер

Отговор на кодираното съобщение:

Лагера на нечистокръвните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.